

בתי המשפט

מ 1982/11

בית משפט השלום חיפה

בפני: כב' השופטת מעין צור

המבקשת

מדינת ישראל

בעניין:

נ ג ד

החשוד

ונונו מאיר

נוכחים:

ב"כ המבקשת: רס"מ אדי קנטרוביץ

ב"כ החשוד: עו"ד בריק (מטעם הסגוריה הציבורית)

החשוד: בעצמו, הובא ע"י הליווי

ה ח ל ט ה

בפני בקשה להאריך את מעצרו של החשוד ב- 5 ימים לצורכי חקירה.

החשוד נעצר ביום 18.02.11, בחשד כי בתאריכים 04.12.10 ו- 05.12.10 כתב טוקבקים מאיימים כלפי השר אלי ישי באתר אינטרנט. החשד המיוחס לחשוד הוא עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977.

בהידרשו לבקשה להארכת מעצר לצורכי חקירה, נוקט בית המשפט מבחן תלת שלבי: ראשית, מבחינה ראייתית, על בית המשפט לבחון האם חומר החקירה מקים חשד סביר לביצועה של העבירה המיוחסת לחשוד.

שנית, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת עילת מעצר. שלישית, אם מצא בית המשפט כי קיים חשד סביר וכי קיימת עילת מעצר מצווה הוא לבדוק האם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעות שחרור החשוד בתנאי חלופת מעצר הולמת.

מחומר החקירה עולה כי החשוד, לכאורה, כתב את שני הטוקבקים נשוא החקירה. השאלה האם כתיבת דברים אלה מהווה עבירה של איומים אינה פשוטה כלל וכלל. די בכך שאציון, כי חלק מן היסוד העובדתי של עבירת האיומים הינו דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבותיו הסובייקטיביות של המאויים. האיום צריך להיקלט אצל המאויים. יסוד הקליטה אצל המאויים הינו, אפוא, חלק בלתי נפרד מרכיביה של עבירת האיומים. אמנם קיימת אפשרות שמי שקלט את האיום לא יהא מושא האיום (ראה: רע"פ 2038/04 שמואל **לם נ' מדינת ישראל** (04.01.06)). דא עקא כי בענייננו מדובר בדברים אשר לא הופנו לאדם ספציפי כשהחשוד מתכוון שאותו אדם יקלוט אותם, אלא בדברים שפורסמו ברשת האינטרנט. השאלה

בתי המשפט

מ 1982/11

בית משפט השלום חיפה

בפני: כב' השופטת מעין צור

האם דברים המופנים לכולי עלמא, ולא למאויים ספציפי, מגבשים עבירה של איומים הינה שאלה המתעוררת, אפוא, במקרה זה, והתשובה לה אינה פשוטה. הכרעה בשאלה זו אינה נדרשת בשלב זה, ואולם עצם התעוררותה במקרה זה מעמידה בספק את קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה של איומים בענייננו.

באשר לקיומה של עילת מעצר – המבקשת בבקשתה טענה לקיומן של שתי עילות מעצר, האחת – מסוכנות, השניה – שיבוש הליכי חקירה.

איני סבורה כי שחרורו של החשוד ממעצר יכול לשבש את החקירה, וזאת לאור פעולות החקירה המתוכננות המפורטות ברשימה ת/1. אין מדובר בפעולות חקירה אשר החשוד יכול להשפיע עליהן ולשבשן.

באשר לעילת המסוכנות – עבירה של איומים אינה עבירה המקימה עילת מעצר סטטוטורית. אכן יש שנסובות ביצועה של עבירה זו יצביעו על מסוכנות הנשקפת לשלומם של אדם או לשלום הציבור מן החשוד. כך, למשל, אם עולה מחומר הראיות כי החשוד נקט במהלכים כלשהם על מנת להוציא לפועל את איומו, יכול הדבר להצביע על מסוכנות. בענייננו אין בתיק החקירה כל ראייה לכך, נהפוך הוא העבירות הנטענות בוצעו לפני כמעט שלושה חודשים, ומאז לא עשה החשוד דבר על מנת להוציא לפועל את האיומים הנטענים. עובדה זו מקהה במידה רבה את המסוכנות. לכך יש להוסיף את העובדה כי מדובר בחשוד בעל עבר נקי לחלוטין. על כן, אף אם אניח כי מתקיימת בענייננו עילה של מסוכנות, הרי שמדובר במסוכנות ברף הנמוך ביותר שלה.

גם בהנחה כי מתקיימים בענייננו חשד סביר ועילת מעצר, הרי שבמיוחד לאור הספקות עליהם הצבעתי לעיל, מצווה אני לבחון האם ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך שפגיעתה בחירות פחותה. סבורה אני כי התשובה לשאלה זו במקרה זה הינה בחיוב.

אשר על כן, הנני מורה כי החשוד יוכל להשתחרר בתנאים הבאים:

1. החשוד ישהה במעצר בית מלא בביתו ברח' רבי עקיבא 3 בחיפה, עד יום 24.02.11 בשעה 12.00.
2. החשוד יחתום על התחייבות עצמית בסכום של 10,000 ₪.
3. החשוד יגיע לחקירה במשטרה בכל עת שיידרש לכך.

מובן כי ככל שבמהלך החקירה יחולו התפתחויות חדשות ויעלה חשד לביצוען של עבירות אחרות, תהא המבקשת רשאית לשוב ולבקש את מעצרו של החשוד.

זכות ערר כחוק.

בתי המשפט

מ 1982/11

בית משפט השלום חיפה
בפני: כב' השופטת מעין צור

החלטה זו מהווה אסמכתא לשחרור.

ניתנה היום 19.02.11 במעמד הנוכחים.

מעין צור, שופטת

קלדנית: נטלי י.ש.